

Arrest

nr. 181 071 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2016 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Kameroense onderdane met verblijfsrecht in België.

1.2. Op 25 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Deze bijlage 14 is de bestreden beslissing, die

op 15 juni 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26/1 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: O(...) E(...) A(...)

Voorna(a)m(en): J(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde van bestaansmiddelen voorzien artikel 10 §2, derde lid en §5 van de wet van 15.12.1980.

In deze artikelen werd vastgelegd dat in het kader van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen wordt voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

In dit geval legt de partner van meneer attesten van betalingen werkloosheid aan voor de periode van januari 2015 tot november 2015. Daarbij werd geen enkel bewijs aangebracht dat mevrouw actief werk zoekt.

Rekening houdend met een vorige aanvraag gezinshereniging van meneer, blijkt dat mevrouw reeds voor de periode van januari 2013 tot februari 2014 eveneens werkloosheidsuitkering genoot zonder bewijzen aan te brengen dat ze actief werk zocht.

Aan de voorwaarde van bestaansmiddelen is dus niet voldaan.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10, § 2 en § 5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26/1, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker wordt het recht op verblijf geweigerd, omdat niet blijkt dat zij zich kan beroepen op de bepalingen van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet en dit nu niet blijkt dat de te vervoegen partner van verzoeker beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat de partner van verzoeker werklozensteun geniet, doch zonder dat in dit verband bewijzen worden voorgelegd dat zij actief op zoek is naar werk.

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder oordeelt in de aangevochten weigeringsbeslissing dat niet is aangetoond dat de te vervoegen dertelander beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In dit verband moet nochtans worden vastgesteld dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet, doch zonder dat tevens het bewijs zou zijn voorgelegd dat deze laatste ook actief werk zoekt.

Verzoeker zou derhalve niet alle nodige documenten hebben overgemaakt bij zijn aanvraag. Immers, volgens de verwerende partij wordt “geen enkel bewijs aangebracht dat mevrouw actief werk zoekt”.

Dit oordeel is tegenstrijdig met de procedure die door verweerder werd gevolgd.

In het artikel 26/1, §1 van Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gesteld als volgt:

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

De aanvraag werd in overweging genomen door de verwerende partij. Er werd een verblijfsonderzoek uitgevoerd.

Hiermee bevestigde de verwerende partij dat alle vereisten documenten werden overgelegd door de aanvrager zoals voorzien in bovenvermeld artikel.

Verweerder heeft hierom niet correct vastgesteld dat de voorgelegde bewijsstukken niet afdoende waren om de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij kan immers niet terugkomen op een eerder genomen beslissing waarbij werd bevestigd dat alle nodige documenten werden neergelegd door verzoeker.

Ondergeschikt moet tevens worden vastgesteld dat de werkloosheidsuitkering minstens een begin van bewijs betekent dat men actief werk zoekt.

Dit is immers een vereiste tot het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering. Het komt aan de verwerende partij toe dit bewijs te onderzoeken. Thans oordeelt men slechts dat het verkrijgen van een werkloosheidsuitkeringen op zich geen bewijs kan vormen voor het actief zoeken naar werk, ook geen begin van bewijs. Volgens verweerder is dit kennelijk irrelevant, terwijl het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering net een indicatie is dat men actief op zoek is naar werk.

In artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt de verkregen werkloosheidsuitkering als zodanig niet uitgesloten als bewijs bij de beoordeling van het actief zoeken naar werk.

Er wordt geen rekening gehouden met alle documenten die werden voorgelegd door verzoeker bij de beoordeling op verzoeker zich kan beroepen op de bepalingen van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet, dan wel dat de te vervoegen partner van verzoeker beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij handelt hierdoor onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.”

3.2. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2

(…)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(…)

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : (…)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(…)

Artikel 26/1 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1

De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

§ 2

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangstbewijs van de aanvraag conform het model in de bijlage 15bis af, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, conform het model in de bijlage 4. Dit attest van immatriculatie vervalt zes maanden na de afgifte van het genoemd ontvangstbewijs. Indien de aanvraag echter wordt ingediend door een familielid bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° van de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en voormalig houder is van een Europese blauwe kaart, vervalt het attest van immatriculatie vier maanden na de afgifte van het ontvangstbewijs van de aanvraag.

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, geeft de Minister of zijn gemachtigde, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem af.

(...)

§ 4

Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 12bis, § 3, derde lid, of § 3bis, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling. Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14.”

3.4. In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, dit als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Kameroense onderdane met verblijfsrecht in België. Overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de beslissing tot weigering van verblijf wordt verwezen naar artikel 10, § 2 en § 5 van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat m.b.t. de partner van de verzoekende partij “*attesten van betalingen werkloosheid*” voor de periode van januari 2015 tot november 2015 worden voorgelegd. Vervolgens wordt erop gewezen dat daarbij geen enkel bewijs werd aangebracht dat de referentiepersoon actief werk zoekt. De gemachtigde stelt in dit verband nog dat “*rekening houdend met een vorige aanvraag gezinshereniging van meneer, blijkt dat mevrouw reeds voor de periode van januari 2013 tot februari 2014 eveneens werkloosheidsuitkering genoot zonder bewijzen aan te brengen dat ze actief werk zocht*”. De gemachtigde concludeert dat aan de voorwaarde van bestaansmiddelen dus niet is voldaan.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag in overweging werd genomen, een verblijfsonderzoek werd gevoerd en de verwerende partij hiermee bevestigde dat alle vereiste documenten werden

overgelegd door de aanvrager zoals voorzien in artikel 26/1 van het Vreemdelingenbesluit. Ze stelt dat de verwerende partij niet kan terugkomen op een eerder genomen beslissing waarbij werd bevestigd dat alle nodige documenten werden neergelegd.

3.6. De verzoekende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan het feit dat het gemeentebestuur dat de aanvraag conform artikel 26/1, § 1, van het Vreemdelingenbesluit in ontvangst nam, niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij ten gronde voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet te worden toegelaten, doch slechts kan beoordelen of de vereiste documenten werden overgemaakt. In casu heeft de stad Antwerpen, zoals blijkt uit een elektronische mail van 12 januari 2016 van de stad Antwerpen gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken die zich in het administratief dossier bevindt, documenten in ontvangst genomen aangaande "*inkomsten gevestigde*". Het gemeentebestuur kon zodoende slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van de vereiste inzake de bestaansmiddelen zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 26/1, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste bewijsdocumenten zijn overgemaakt aan de verwerende partij, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken worden besloten of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 26/1, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de verwerende partij. Het is dan ook binnen haar wettelijke bevoegdheden dat de verwerende partij bij de beoordeling van de voorgelegde inkomsten vaststelt dat deze werkloosheidsuitkeringen betreffen en er daarbij geen enkel bewijs werd aangebracht dat de referentiepersoon actief werk zoekt. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat door het loutere feit dat de door haar voorgelegde stukken door het gemeentebestuur naar de gemachtigde werden doorgestuurd, het vertrouwen zou zijn gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten en dat deze stukken zouden volstaan als bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

3.7. De Raad dient verder vast te stellen dat de verzoekende partij niet betwist dat zij als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon slechts de in de beslissing tot weigering van verblijf vermelde "*attesten van betalingen werkloosheid*" heeft voorgelegd en geen stukken om te bewijzen dat deze actief naar werk zoekt. De verzoekende partij voert echter aan dat moet worden vastgesteld dat de werkloosheidsuitkering minstens een begin van bewijs vormt dat haar partner actief werk zoekt daar dit immers een vereiste is tot het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering. De Raad wijst er echter op dat, zelfs al zou het ontvangen van een werkloosheidsuitkering duiden op werkbereidheid, in het kader van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt vereist dat het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen gepaard gaat met het bewijs dat de betrokkene actief werk zoekt, opdat deze werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen. De interpretatie die de verzoekende partij voorstaat, als zou het ontvangen van een werkloosheidsuitkering op zich volstaan en het bewijs vormen dat men actief werk zoekt, zou het gestelde in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, met name dat "*de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen (wordt) voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt*", volstrekt zinledig maken. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet zou volstaan om slechts een bewijs van het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen voor te leggen. Gezien de verzoekende partij zich bij haar aanvraag van 12 januari 2016 echter hiertoe beperkt heeft, kan zij niet voorhouden dat de verwerende partij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld, wanneer zij besliste de werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon niet als bestaansmiddelen in aanmerking te nemen en vervolgens dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden inzake de bestaansmiddelen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

A. ALGEMEEN

1. Door de bevoegde overheid werd een voortgezet verblijfsrecht geweigerd aan verzoeker.

In deze omstandigheden dient de bevoegde overheid echter rekening te houden met de concrete elementen van een dossier, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familielevens van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

B. HET PRIVE-, GEZINS- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofd van verzoeker dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgebrachte stukken bij de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker verblijft met zijn partner te (...). Zij dragen de zorg voor drie kinderen, waarvan één gemeenschappelijk kind.

Uit deze bewijselementen moet worden vastgesteld dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofd van de verzoekende partij dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest.

Dit geldt in het bijzonder ten opzichte van zijn moeder en haar partner met de Belgische nationaliteit. Zij zijn allen samenwonend. Door zijn verblijf in het Rijk en de scholing die hij heeft, heeft verzoeker tevens een privé-leven kunnen opbouwen.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

C. HET NAUWKEURIG ONDERZOEK VAN DE VERWERENDE PARTIJ ONTBREEKT

4. Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het blijkt niet dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.

In de motivering van de bestreden beslissing staat hierover niets te lezen.

Het komt aan de verwerende partij nochtans toe om de voorliggende situatie concreet af te toetsen, op grond van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, wat niet is gebeurd alvorens het recht op verblijf te weigeren aan verzoeker.

Dit bewijst dat er geen nauwkeurig onderzoek werd verricht van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of zou moeten hebben.

Om deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU.

D. GEEN AFDOENDE MOTIVERING

5. BIJKOMEND, wijst verzoeker erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van verzoeker concreet werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is. Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat. Verzoeker heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen in hoofde van verzoeker werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend?

Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond.

Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het weigeren van het verblijfsrecht.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Verzoeker wordt geen afdoende inzicht verschaft in de concrete belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU.”

3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze.

3.10. De Raad wijst erop dat de beslissing tot weigering van verblijf niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). De verzoekende partij toont dan ook niet aan in welke mate zij in casu concreet zou worden gehinderd wat betreft haar privé- en familie- en gezinsleven. Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing enkel een antwoord vormt op de aanvraag van verzoekende partij van een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en in het kader van zulke verblijfsaanvraag de gemachtigde enkel is gehouden na te gaan of verzoekende partij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zich in dit geval een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM niet opdringt.

Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat hierover diende te worden gemotiveerd en maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.11. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA